

ایستگاه‌های رادیویی صنعت ضبط و سانسور موسیقی در استرالیا

ترجمه شروین شهامی پور

این امر یک سیلی مودبانه است که کلمات رک و صریح را با خشونت و استعمال مواد مخدر یکسان می‌گیرند.

می‌توانید مثالی بزنید؟

مقداری مواد بخر، به یکی دیگه بده، ما همه باید مواد مصرف کنیم بدو یکی دور بکش. خب ببینید این مضامین در اشعار هست آنها می‌گفتند این موسیقی باید ممنوع شود و ARIA معتقد بود که باید بر روی CD این اشعار برجسب زده شود. ما برای این عقیده‌مان هم دلیل داشتیم؛ اینکه بین آدم ۱۸ ساله و یک سال بالاتر خیلی تفاوتی نیست، ضمن این که شما می‌توانید رادیو را روشن کنید آن وقت همین ترانه‌ها را می‌شنوید.

آیا این ممنوعیت‌ها به این معنی است که افراد زیر ۱۸ سال بدون کارت شناسایی قادر به خرید نیستند؟

فعلاکه یک سال تا زمان صدور رسمی حکم باقی است برجسب هم که زده شود فقط اعلام می‌شود که برای زیر ۱۸ ساله‌ها توصیه نمی‌شود. نکته دیگر این که زیر ۱۸ ساله‌ها می‌توانند بزرگ‌تر از خودشان را بفرستند و بخرند.

سانسور واژه‌ای پلید در این کشور است. همین چندی پیش بود که John Howard نخست‌وزیر به تمام استرالیایی‌ها یادآور شد که از آزادی بیان حمایت می‌کند، اما این ادعا وقتی که سخن از مشکلات ARIA با دولت درباره مسائل ترانه به میان می‌آید، بحث‌انگیز می‌شود. البته می‌دانم که ARIA به عنوان بدنه اصلی موسیقی در استرالیا فشار زیادی را از جانب دولت متحمل شد تا در برابر سانسور صراحت در موسیقی مقاومت کند، به نظر من ARIA یا باید به خود-تعدیلی روی می‌آورد یا تسلیم دولت می‌شد، نتیجه این هم این شد که ARIA تصمیم گرفت که بر روی CDها ۳ نوع برجسب بزند.

اولین برجسب سیاه است که نشان می‌دهد CD حاوی اشعاری با زبان صریح و رک است که بارها و بارها می‌توان نظایر آن را در کافه‌ها شنید و اشاراتی به مواد مخدر را نیز شامل می‌شود. گروهی دیگر برجسب‌های قرمزند که هشداز می‌دهند این CD برای افراد زیر ۱۸ سال مناسب نیست.

توافق ARIA انجمن صنعت ضبط استرالیا با Australian Record Industry Association دولت برای چسباندن لیبل بر روی CDهایی که حاوی اشعار ممنوع هستند موضوع گفت‌وگو و مناظره‌ای در یک برنامه رادیویی در یک ایالت استرالیا قرار می‌گیرد.

راشل کر گزارشگر رادیو با امانوئل گندی به بحث پیرامون این موضوع پرداخته که ویژگی‌های شعر مهاجم چیست و چه زمانی شعر را ناباب می‌شناسند.

راشل کر با نقل بخشی از ترانه «خود را بیان کن» Express Yourself این چنین برنامه را شروع می‌کند:

با آخرین توام بیان می‌کنم

واکنون در مرخصی تادیبی به سر می‌برم

چراکه برخی با شیوه‌ام مخالفند

چون یک بودایی مراقبه می‌کنم

طعم را از دست می‌دهم، رفتارم موروثی است

اما هنر بن ضروریست

Say

Censorship!

تن دادن به چنین سانسوری هم بسیار دشوار است. شما تأثیر طبقه‌بندی لیبلی دولت بر روی CDها را در ایستگاه‌های رادیویی چگونه می‌بینید؟ چرا که هم اکنون بسیاری از الفاظی که در ترانه‌ها هست وارد فرهنگ محاوره‌ای ما شده، آن وقت اگر دولت بیاورد بگوید که تمام کلمات خشونت‌آمیز یا... باید ممنوع شود چه بر سر موسیقی ایستگاه‌های رادیویی خواهد آمد؟

من درباره برنامه احتمالی دولت در موارد موسیقی رادیوها زیاد فکر کرده‌ام اگر قانونی که تا به حال وضع نشده، وضع شود آنها قوانین دیگری هم تصویب می‌کنند، به رادیو شخصیت حقوقی می‌دهند و خودشان هم می‌شوند پلیس و مدام سرگرم کنترل رادیو می‌شوند، آن وقت فاجعه خواهد بود. همین الان مقام‌هایی بیرون هستند که می‌دانند برنامه رادیویی شما ل-Trible بیش‌ترین شنونده را دارد، اما نمی‌دانند برای چه ما همه به آنها خواهیم گفت که این یک برنامه خوب است اما به هر حال از دیدگاه آنان این برنامه رادیویی برخی را تهدید می‌کند. اما آن عده نه ما هستیم نه شنوندگان برنامه.

است که به خانواده‌ای حمله و تجاوز کرده و شروع به آدم‌خواری می‌کنند.

پس این خودش نوعی خودقانونی است که توسط فروشندگان و والدین باید انجام شود و پس از آن دادستانی آن را ارزیابی می‌کند و پیش‌بینی می‌شود که دولت در سایر موارد سانسور را بردارد.

اگر این طور شود آن وقت ناهماهنگی مسخره کنونی در قوانین ایالت‌های مختلف از بین خواهد رفت، چرا که برخی اشعار در بعضی ایالت‌ها ممنوع و در بعضی دیگر آزاد است. بنابراین می‌توانیم امیدوار باشیم که دولت در حال متعادل کردن قوانین رسواکننده خودش است که سال‌ها مسبب مشکلات بسیار بوده است.

همین چندماه پیش بود که نخست‌وزیر جان هاوارد اعلام کرد که ما در کشوری زندگی می‌کنیم که از سلیقه‌های مختلف استقبال می‌کند، ولی قطعاً این موضوع در مورد موسیقی و سرودن اشعار آنها صدق نمی‌کند.

من فکر نمی‌کنم که به سادگی بتوان به این ادعا که سانسور برداشته خواهد شد اعتماد کرد. ضمن این که

پس حالا بار مسؤلیت بزرگی بر دوش والدین است که باید نوعی نگهبان اخلاقی در برابر سلیقه‌ها و علایق فرزندان‌شان باشند.

همیشه همین‌طور بوده و در پایان هر روز هم می‌گوییم که دولت نمی‌تواند همواره مراقب رفتار والدین باشد همین‌طور شرکت‌ها نمی‌توانند وظیفه والدین را انجام دهند.

تا حال دو نمونه برجسب داشته‌ایم. نمونه سومش چیست؟ چون به هر حال ما با سانسور مواجه شده‌ایم.

ما برای متقاعد کردن شرکت‌ها مشکلات زیادی داریم. این شیوه می‌گوید که شرکت مجاز نیست فلان CD را به بازار عرضه کند، چون شعرش اشکال دارد و استاندارد نیست.

خوب این سانسور برای حمایت از کودکان است، به هر حال ممنوع است.

این چیزها را در کتاب و فیلم هم می‌بینید. خیلی از اینها هم در استرالیا اجازه فروش ندارند. در حالی که در اشعار موسیقی موارد بسیار کمی وجود دارد. آخرین آن همین آهنگ Cannibal Corps که مضمون شعرش این